

6. apríl um skilorðsbindingu haldast, enda er þar dæmt um meginbrotin. Skal því fullnustu refsingar frestað og hún niður falla að liðnum 5 árum frá uppkvaðningu dóms þessa, haldi ákærði almennt skilorð 57. gr. alm. hgl. Þá skal og haldast það ákvæði ofangreinds dóms, að komi refsingin til fullnustu, dragist frá henni gæsluvarðhald ákærða, 12 dagar.

Svo sem fyrr er rakið, gerir Jónatan Jóhannesson þá kröfu á hendur ákærða, að hann verði dæmdur til að greiða sér kr. 6.290.-. Ákærði hefur hafnað bótakröfu þessari. Með tilvísan til niðurstöðu refsipáttar málsins verður ákærði dæmdur til að greiða Jónatan ofangreinda fjárhæð.

Að lokum dæmist ákærði til greiðslu málskostnaðar.

D ó m s o r ð:

Ákærði, Hannes Þórir Hávarðarson, sæti fangelsi í 12 mánuði, en fullnustu refsingarinnar skal fresta og hún niður falla að liðnum 5 árum frá uppkvaðningu dóms þessa, haldi ákærði almennt skilorð 57. gr. alm. hgl. nr. 19/1940, sbr. lög nr. 22/1955. Komi refsingin til framkvæmda skulu dragast frá henni 12 gæsluvarðhaldsdagar ákærða.

Ákærði greiði Jónatan Jóhannessyni, Miðstræti 9, Vestmannaeyjum kr. 6.290.- í skaðabætur.

Ákærði greiði allan sakarkostnað.

Mánudaginn 20. febrúar 1984.

Nr. 85/1981. **Byggingasamvinnufélagið Aðalból (B.S.A.B.)**

(Hilmar Ingimundarson hrl.)

gegn

Sveitarsjóði Mosfellshrepps

(Jónas A. Aðalsteinsson hrl.)

Stjórnsýslugerningar. Ólögmæti reglugerðar. Gatnagerðargjald. Skaðabætur. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Þór Vilhjálmsson, Guðmundur Jónsson, Halldór Þorbjörnsson, Magnús Þ. Torfason og Sigurgeir Jónsson.

Áfrýjandi skaut máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 1. apríl 1981, að fengnu áfrýjunarleyfi 27. mars s.á. Hann krefst þess aðallega, að stefndi verði dæmdur til að greiða áfrýjanda 207.950.00 krónur með 13% ársvöxtum af 213.655.46 krónum frá 1. júlí 1975 til 21. nóvember 1977, með 16% ársvöxtum frá þeim degi til 20. febrúar 1978, með 19% ársvöxtum frá þeim degi til 1. júní 1979, með 22% ársvöxtum frá þeim degi til 15. s.m., með 34.5% ársvöxtum frá þeim degi til 1. september 1979, með 39.5% ársvöxtum frá þeim degi til 1. desember 1979, með 43.5% ársvöxtum frá þeim degi til 1. júní 1980, með 46% ársvöxtum frá þeim degi til 1. mars 1981, með 42% ársvöxtum frá þeim degi til 1. júní 1981, með 39% ársvöxtum frá þeim degi til 1. nóvember 1982, með 46% ársvöxtum frá þeim degi af 207.950.00 krónum til 21. september 1983, 39% ársvöxtum frá þeim degi til 21. október 1983, 36% ársvöxtum frá þeim degi til 21. nóvember 1983, 32% ársvöxtum frá þeim degi til 21. desember 1983, 25% ársvöxtum frá þeim degi til dómsuppsögu og síðan með áframhaldandi dómvöxtum frá þeim degi til greiðsludags. Jafnframt er krafist málskostnaðar úr hendi stefnda í héraði og fyrir Hæstarétti að mati réttarins. *Til vara*, að stefndi verði dæmdur til að greiða áfrýjanda 180.223.15 krónur með 13% ársvöxtum af 185.928.15 krónum frá 1. júní 1975 til 21. nóvember 1977, með 16% ársvöxtum frá þeim degi til 20. febrúar 1978, með 19% ársvöxtum frá þeim degi til 1. júní 1979, með 22% ársvöxtum frá þeim degi til 15. s.m., með 34.5% ársvöxtum frá þeim degi til 1. september 1979, með 39.5% ársvöxtum frá þeim degi til 1. desember 1979, með 43.5% ársvöxtum frá þeim degi til 1. júní 1980, með 46% ársvöxtum frá þeim degi til 1. mars 1981, með 42% ársvöxtum frá þeim degi til 1. júní 1981, með 39% ársvöxtum frá þeim degi til 1. nóvember 1982, með 46% ársvöxtum frá þeim degi af 180.223.15 krónum til 21. september 1983, 39% ársvöxtum frá þeim degi til 21. október 1983, 36% ársvöxtum frá þeim degi til 21. nóvember 1983, 32% ársvöxtum frá þeim degi til 21. desember 1983, 25% ársvöxtum frá þeim degi til dómsuppsögu og síðan með áframhaldandi dómvöxtum frá þeim degi til greiðsludags. Jafnframt er krafist málskostnaðar úr hendi stefnda í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms að niðurstöðu til og málskostnaðar fyrir Hæstarétti úr hendi áfrýjanda.

Nokkur ný skjöl hafa verið lögð fyrir Hæstarétt.

Við flutning málsins fyrir Hæstarétti skýrði lögmaður áfrýjanda lækkun dómkrafna hans í héraði um gkr. 1.276.667 á þá leið, að 6. töluliður stefnukröfu, sem nam þessari fjárhæð, sé felldur niður vegna efnda stefnda á samkomulagi málsaðilja frá 6. mars 1979 um greiðslu fyrir framkvæmdir við 3 húsgrunna, gkr. 2.790.000 auk vaxta. Jafnframt lækkaði áfrýjandi við flutning máls fyrir Hæstarétti dómkröfur um gkr. 78.469, en það er krafa samkvæmt 9. tölulið héraðsdómsstefnu vegna hleðslugrinda fyrir milliveggi.

Svo sem greint er frá í héraðsdómi, afturkallaði stefndi forgangsrétt áfrýjanda til byggingalóða samkvæmt bréfi frá 13. júní 1972 með bréfi 9. ágúst 1974. Afturköllun þessa byggði stefndi á vanskilum og framkvæmdaleysi áfrýjanda. Áfrýjandi mótmælti afturköllun þessari án tafar, en gekk síðan til samningaumleitana við stefnda, sem leiddu til samnings 5. desember 1974, en aðalefni hans er rakið í héraðsdómi. Með samningsgerð þessari verður að telja, áfrýjandi hafi fallið frá því að láta á það reyna, hvort uppsögn stefnda á samningnum frá 13. júní 1972 hafi verið lögmæt, enda hefur áfrýjandi ekki fært sönnur að því, að hann hafi verið beittur nauðung eða misneytingu í skilningi laga nr. 7/1936 eða 58/1960 eða almennra reglna stjórnarsýsluréttar við gerð samningsins frá 5. desember 1974. Í samningi þessum er tekið fram, að greiðsla gatnagerðargjalda (byggingargjalda) sé miðuð við gildandi gjaldskrá, eins og hún er á hverjum tíma. Reglur um gatnagerðargjöld í Mosfellshreppi frá 12. febrúar 1975 voru settar eftir gildistöku laga um gatnagerðargjöld nr. 51/1974. Eftir gildistöku þeirra laga var setning reglna sveitarfélaga um gatnagerðargjöld bundin skilyrði um staðfestingu ráðherra á reglunum. Gjaldskrá Mosfellsahrepps frá 12. febrúar 1975 var ekki staðfest af ráðherra. Beiting hennar var því óheimil.

Í júní 1975 krafði stefndi áfrýjanda um gatnagerðargjöld, sem hreppurinn taldi reiknuð og gjaldfallin eftir gjaldskránni frá 12. febrúar sama ár. Þetta var ólögmætt samkvæmt framansögðu. Það réttlætir ekki kröfur stefnda, að fyrirsvarsmaður áfrýjanda hafði í bréfi 30. júní 1975 sagt, að áfrýjandi gerði ekki athugasemdir við reglurnar í gjaldskrá 12. febrúar 1975, þar sem ekki var eftir gildistöku laga nr. 51/1974 heimilt að gera samning um þetta efni. Fram

er komið, að stefndi synjaði áfrýjanda um byggingarleyfi meðal annars vegna þess, að ekki hefði verið greitt eftir reglunum frá 12. febrúar 1975, eins og stefndi túlkaði þær. Þetta leiddi síðan til þess, að stefndi taldi sér heimilt að taka af áfrýjanda rétt yfir 25 lóðum með bréfi 8. júlí 1975.

Sú ráðstöfun að taka lóðir þessar af áfrýjanda var samkvæmt því, sem hér hefur verið rakið, ólögmæt. Hún var til þess fallin að veikja eða gera að engu aðstöðu áfrýjanda til að framkvæma áætlun sína um byggingarframkvæmdir á þessu svæði og þar með valda honum tjóni. Ber að dæma stefnda til að bæta tjón áfrýjanda.

Gögn málsins sýna, að ýmis kostnaður áfrýjanda var miðaður við byggingar á öllu svæðinu, en slík óvissa er engu að síður um tjónið, að það verður að bæta að álitum. Þykja bætur hæfilega ákveðnar 100.000.00 krónur með vöxtum, eins og segir í dómsorði.

Svo sem hér horfir við, þykir rétt að miða upphafstíma vaxta við birtingu héraðsdómsstefnu hinn 21. desember 1977. Við flutning málsins í héraði mótmælti stefndi dómvaxtakröfu áfrýjanda, og voru þau mótmæli endurtekin við flutning málsins fyrir Hæstarétti. Í héraðsdómsstefnu var gerð krafa um 2½% og 3% mánaðarlega dráttarvexti, en málið var þingfest fyrir gildistöku laga nr. 56/1979 um dómvexti. Í samræmi við dómvenju þykir, þegar svo stendur á, mega taka kröfu um dómvexti til greina frá 15. júní 1979 að telja, þótt eigi hafi verið stefnt sérstaklega út af því.

Samkvæmt þessum málsúrslitum þykir bera að dæma stefnda til þess að greiða áfrýjanda málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, samtals 30.000.00 krónur.

D ó m s o r ð:

Stefndi, sveitarsjóður Mosfellshrepps, greiði áfrýjanda, Byggingasamvinnufélaginu Aðalbóli, 100.000.00 krónur ásamt 16% ársvöxtum frá 21. desember 1977 til 21. febrúar 1978, 19% ársvöxtum frá þeim degi til 1. júní 1979, 22% ársvöxtum frá þeim degi til 15. júní 1979 og dómvöxtum, eins og þeir eru ákveðnir á hverjum tíma, frá þeim degi til greiðsludags.

Stefndi greiði áfrýjanda 30.000.00 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómi þessum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

S é r a t k v æ ð i

Magnúsar Þ. Torfasonar hæstaréttardómara.

Ég vísa til héraðsdóms um efni og aðdraganda samþykktar hreppsnefndar Mosfellshrepps, þeirrar sem áfrýjanda var tilkynnt með bréfi sveitarstjóra 13. júní 1972. Svo sem greinir í dóminum, var úthlutun spildunnar til áfrýjanda og sá forgangsréttur til húsbýgginga á henni, sem áfrýjanda var veittur með samþykkt þessari, bundin skilyrðum, sem hann gekkst undir. Meðal þeirra var skilyrði um, að hann greiddi gatnagerðargjöld (byggingagjöld) til hreppsins vegna fyrirhugaðra húsa eftir þeim reglum, sem hreppsnefnd hafði samþykkt og setti almennt sem skilyrði fyrir veitingu byggingaleyfa á þessum tíma.

Almenn heimild fyrir sveitarfélög til heimtu gatnagerðargjalda var ekki lögtekin fyrr en með lögum nr. 51 frá 16. maí 1974. Áfrýjandi hefur ekki byggt á því í málinu, að áskilnaður hreppsnefndar um greiðslu gatnagerðargjalda hafi frá upphafi verið ólögmætur. Varðar ágreiningur aðilja aðeins það, hvort orðið hafi slík vanskil af hendi áfrýjanda á umsömdum gatnagerðargjöldum, að hreppsnefnd hafi verið rétt að synja umsóknum hans um byggingarleyfi og í tengslum við það svipta hann forgangsrétti sínum yfir lóðum, eins og hún gerði með bréfi sveitarstjóra 8. júlí 1975. Kemur þá til álita, eftir hvaða reglum hafi borið að fara við ákvörðun og greiðslu gatnagerðargjalda í sambandi við umsóknir áfrýjanda um byggingarleyfi í júní 1975.

Svo sem áður segir, sömdu áfrýjandi og hreppsnefnd Mosfellshrepps upphaflega um lóðasvæðið í júnímánuði 1972. Áfrýjandi og hreppurinn gerðu nýtt og breytt samkomulag um þetta sama efni 5. desember 1974, eftir að hreppsnefnd hafði afturkallað fyrra samkomulag með bréfi sveitarstjóra til áfrýjanda 9. ágúst 1974. Áfrýjandi hefur hreyft því í málflutningi, að atvik og aðdragandi að samkomulaginu 5. desember 1974 hafi verið með þeim hætti, að hann sé ekki bundinn af þeim breytingum, sem þá voru gerðar á fyrra samkomulagi. En bæði er það, að ekki eru sannaðir þeir annmarkar á samningsgerðinni, sem til þessa ættu að leiða, svo og hitt, að málsreifun af hendi áfrýjanda hefur ekki verið í samræmi við þetta sjónarmið að öðru leyti. Hefur hún beinst að því að rökstyðja, að hann hafi í hvívetna staðið við samkomulag sitt við

hreppinn, það sem gert var 5. desember 1974. Verður samkvæmt þessu að líta svo á, að í skiptum áfrýjanda og hreppsins eigi samkomulag þeirra frá 5. desember 1974 að ráða, en ekki samkomulagið frá 13. júní 1972.

Gjaldskrá sú um gatnagerðargjöld, sem hreppsnefnd hafði samþykkt, næst áður en samkomulagið 5. desember var gert, var samhljóða gjaldskránni frá 12. febrúar 1975 eftir því sem í héraðsdómi er greint og ætla verður. Hvort sem áfrýjandi vissi um efni fyrrnefndu gjaldskrárinnar eða ekki, þegar samkomulagið 5. desember var gert, þá er ljóst, að honum var kunnugt um gjaldskrána frá 12. febrúar 1975, þegar hann sótti um byggingarleyfi í júní það ár og ágreiningur varð með aðiljum um greiðslu gatnagerðargjaldsins. Einnig er ljóst, að hann var þá samþykkur því og ætlaðist til þess, að eftir þeirri gjaldskrá væri farið í skiptum aðilja. Sést þetta bæði á því, að í bréfi sínu til hreppsnefndar 30. júní 1975 skírskotaði hann beinlínis til 6. greinar gjaldskrárinnar varðandi gjalddaga gatnagerðargjalds, og af því, að hann tók jafnframt sérstaklega fram, að hann hefði „ekkert við þessa gjaldskrá að athuga“.

Eins og áfrýjandi gat einnig um í bréfinu, mælti umrædd 6. grein svo fyrir, að síðari helming gatnagerðargjalds bæri að greiða við veitingu byggingarleyfis, þ.e. að fullnaðarskil þess færu þá fram. Það fékk því ekki staðist, ef ákvæði þessu var fylgt, eins og áfrýjandi var samþykkur að gera ætti, að honum bæri einungis að greiða fyrri hluta gatnagerðargjaldsins við veitingu byggingarleyfanna, svo sem hann hugðist gera. Skal í því sambandi tekið fram, að ákvæði 2. mgr. 6. greinar gjaldskrárinnar um, að sækja skuli „um byggingarleyfi eigi síðar en 6 mánuðum eftir að framkvæmdir eru heimilaðar á lóðinni,“ varð ekki með réttu skilið þannig, að það geymdi undantekningu frá því, að gatnagerðargjaldi bæri að ljúka að fullu við útgáfu byggingarleyfis, svo sem fólst í 1. mgr.

Samkomulag aðilja um úthlutun byggingarreitsins til áfrýjanda til skipulagningar og húsbygginga var sérstætt og í öndverðu gert allllöngu fyrir gildistöku laga nr. 51/1974. Gjaldskráin frá 12. febrúar 1975 hafði að visu ekki hlotið staðfestingu ráðherra samkvæmt 1. gr. þeirra laga, er í odda skarst með aðiljum, en ekki var heldur til að dreifa neinni annarri gjaldskrá um gatnagerðargjöld í Mosfellshreppi, er slíka staðfestingu hefði hlotið. Áfrýjandi ber þó ekki

brigður á það í málinu, að hann hafi átt að greiða gatnagerðargjöld vegna þeirra húsa, sem hann hugðist reisa, svo sem áður var sagt. Það var viðhorf hans sjálfs eins og Mosfellshrepps, að um greiðslu þess gjalds ætti að fara eftir gjaldskránni frá 12. febrúar 1975. Synjun hans á, að honum bæri að greiða meira en helming gatnagerðargjaldsins við veitingu byggingaleyfa, virðist fyrst og fremst hafa stafað af misskilningi hans á ákvæðum 2. mgr. 6. greinar gjaldskrár þessarar. Tel ég, þegar til alls þessa er litið, að staðfesta beri hinn áfrýjaða dóm, en rétt sé, að málskostnaður fyrir Hæstarétti falli niður.

Dómur aukadómþings Kjósarsýslu 15. júlí 1980.

1.0.

1.1. Mál þetta, sem tekið var til dóms þann 25. júní sl., var höfðað fyrir aukadómþingi Kjósarsýslu með stefnu, birtri 21. 12. 1977.

Stefnandi málsins er Byggingasamvinnufélagið Aðalból (B.S.A.B.), Síðumúla 34, Reykjavík.

Stefndi er sveitarsjóður Mosfellshrepps.

1.2. Dómkröfur stefnanda voru upphaflega þær, að stefndi yrði dæmdur til greiðslu skuldar og skaðabóta að fjárhæð kr. 22.642.213 með 2½% dráttarvöxtum fyrir hvern mánuð og brot úr mánuði frá 1. júlí 1975 til 1. ágúst 1977, en með 3% dráttarvöxtum fyrir hvern mánuð eða brot úr mánuði frá þ.d. til greiðsludags og málskostnaður að skaðlausu samkvæmt gjaldskrá L.M.F.Í.

Við munnlegan málflutning gerði stefnandi þær breytingar á dómkröfum sínum, að hann lækkaði stefnukröfuna um kr. 1.276.667, eða í kr. 21.365.546. Þá gerði hann kröfu um dómvexti á stefnufjárhæðina frá þingfestardeg 9. janúar 1978 til greiðsludags.

Stefndi hefur krafist sýknu af kröfum stefnanda og að honum verði dæmdur málskostnaður úr hendi stefnanda að mati dómsins.

2.0.

2.1. Málavextir eru þessir: Í byrjun árs 1972 óskaði stefnandi eftir lóðum til að byggja á íbúðarhús í hverfi, er Mosfellshreppur var að taka undir skipulag. Með bréfi, dagsettu 13. júní 1972, tilkynnti hreppsnefnd Mosfells-hrepps stefnanda, að samþykkt hefði verið að gefa honum kost á að skipuleggja til húsbygginga landspildu af svonefndu Holtahverfi í Mosfells-hreppi. Skyldi svæðið skipulagt samkvæmt gildandi lögum og reglum í samráði við skipulagsyfirlöð hreppsins. Mosfellshreppur skuldbatt sig til

að leigja ekki öðrum lóðir né veita byggingaleyfi á svæðinu næstu 4 árin að fullnægðum vissum skilyrðum. Þar á meðal var, að stefnandi greiddi fullt gatnagerðargjald (byggingargjald) samkvæmt reglum, sem hreppsnefndin hefði samþykkt og væri skilyrði fyrir veitingu byggingarleyfa í hreppnum. Með þessu tilboði Mosfellshrepps fylgdi útdráttur úr gildandi reglum um gatnagerðargjöld hreppsins. Samkvæmt þeim reglum skyldi endurskoða upphæð þeirra í byrjun hvers árs og samræma breytingum á meðalvísitölu byggingarkostnaðar næsta árs á undan. Greiðslum byggingargjalda mátti haga þannig, að helmingur heildargjaldsins greiddist, þegar úthlutun lóðar færi fram, $\frac{1}{4}$ hluti fjórum mánuðum síðar og lokagreiðsla, þegar bygging yrði fókheld, og yrði þá gerður lóðarsamningur.

Stefnandi gekk að þessu og hóf að skipuleggja svæðið, teikna hús, smíða mót og fl. Þá greiddi stefnandi kr. 1.5 milljónir upp í væntanleg gatnagerðargjöld, svo sem áskilið hafði verið í tilboðinu. Með bréfi, dags. 9. ágúst 1974, var stefnanda tilkynnt, að hreppsnefnd Mosfellshrepps hefði samþykkt að afturkalla forgang stefnanda til bygginga á nefndu svæði og vísað í því sambandi bæði til vanskila stefnanda svo og framkvæmdaleysis á viðkomandi svæði. Stefnandi mótmælti og óskaði eftir viðræðum til lausnar málinu. Af hálfu beggja aðilja var þá skipuð viðræðunefnd, og þann 5. 12. 1974 gerðu aðiljar með sér nýtt samkomulag, svohljóðandi:

„Hreppsnefnd hefur samþykkt að heimila kjörinni viðræðunefnd, að semja við B.S.A.B., á grundvelli neðangreindra tillagna. Sbr. bréf og tillögur til B.S.A.B., dags. 8. nóv. s.l. Fallist B.S.A.B. á samkomulagið, verði eingöngu miðað við þetta samkomulag um allar framkvæmdir á umræddum lóðum, enda falli úr gildi eldri samþykktir, bókanir og bréf, að því leyti sem það fer í bága við samkomulag þetta.

B.S.A.B. hefur forgang að byggingarétti 52 lóða á umræddu svæði og úthlutar þeim, skv. reglum sem hér fara á eftir, til 1. júlí 1976, þó í fullu samræði við sveitarstjórn hvað staðsetningu snertir.

B.S.A.B. úthlutar lóðum og sækir um byggingarleyfi sem hér segir:

- a. Á tímabilinu nóv. '74 til jún. '75 = 18 lóðir (ákv.lóðir)
- b. Á tímabilinu júlí '75 til des. '75 = 17 lóðir (eða 9) (ák.l)
- c. Á tímabilinu jan. '76 til jún. '76 = 17 lóðir (eða 9) (ák.l)

Samtals 52 lóðir.

Úthluti B.S.A.B. ekki tilskyldum lóðum og sækir um byggingarleyfi á tímabilinu sem um ræðir falla þær lóðir sem ekki hefur verið sótt um byggingaleyfi á til hreppsins kvaðalaust og úthlutar sveitarstjórn þeim óviðkomandi B.S.A.B. Verði sótt um byggingarleyfi fyrir færri en 8 lóðir á tímabilinu a eða b, fær B.S.A.B. eigi nema 9 lóðir til úthlutunar á næsta tímabili á eftir (b eða c).

Greiðsla gatnagerðargjalda (byggingargjalda) sé miðuð við gildandi gjaldskrá, eins og hún er á hverjum tíma. Eftirstöðvar B.S.A.B. (1.500 þ.) nú kr. 1.362.000 skoðist sem 14% fyrirframgreidd byggingargjöld af þessum lóðum, er B.S.A.B. mun greiða byggingargjald af, þó ekki fleirum en 26. Samþykkt með fyrirvara um staðfestingu stjórn B.S.A.B. og hreppsnefndar Mosfellshrepps“.

Í málinu er lagt fram (dskj. nr. 19) ljósrít gjaldskrár, dags. 12. 2. 1975, en upplýst er, að hún er samhljóða gjaldskrá, sem í gildi var við gerð samkomulagsins. Í 6. gr. gjaldskrárinnar segir: „Við úthlutun lóðar greiðist helmingur gatnagerðargjalds og síðan helmingur, eða eftirstöðvar, við veitingu byggingarleyfis. Sækja skal um byggingarleyfi eigi síðar en sex mánuðum eftir að framkvæmdir eru heimilaðar á lóðinni“. Með þessari grein er breytt ákvæði um eindaga greiðslna gatnagerðargjalds frá því, er verið hafði við gerð fyrra samkomulags aðilja frá 1972. Er breyting þessi m.a. deiluatríði í málinu.

Í júnimánuði 1974 sækir stefnandi um byggingarleyfi vegna 7 byggingarlóða við Barrholt, Bergholt og Brattholt. Með bréfi sveitarstjóra Mosfellshrepps, dags. 23. júní, er stefnanda tjáð, að þar sem ekki hafi verið haft samráð við sveitarstjórn, hvað varðar staðsetningu umræddra lóða við úthlutun þeirra, verði ekki fallist á tillögur stjórnar stefnanda þar að lútandi. Þá séu ýmsir gallar á teikningunum, er þarfnist lagfæringar, áður en þær verði lagðar fyrir byggingarnefnd. Þá var gerð krafa um greiðslu gatnagerðargjalda af lóðunum fyrir 1. júlí, en þau voru talin nema kr. 4.621.000 ÷ 14% samkvæmt samningi, eða u.þ.b. kr. 3.964.000. Er í bréfinu greint frá gjalddögum samkvæmt gildandi gjaldskrá og tilgreint, að helmingur gjaldsins eigi að greiðast við úthlutun lóðar og eftirstöðvar við veitingu byggingarleyfis. Stefnandi mótmælti með bréfi, dags. 25. júní, og kvað umræddar umsóknir í samræmi við það, sem komið hefði fram á samninga-fundum málsaðilja hvað staðsetningu varðaði. Hafi sveitarstjórn á þeim fundum fallist á að haga gatnagerð í samræmi við, að stefnandi gæti staðið við sín loforð um byggingu á lóðum, sem hann hefði þegar úthlutað. Afstaða Mosfellshrepps kemur fram í bréfi sveitarstjóra, dags. 26. júní, en þar segir m.a.: „Til þess að taka af öll tvímæli skal yður bent á, að hreppsnefnd hyggst ekki synja yður um umbeðið byggingarleyfi, svo fremi sem þér greiðið umrædd byggingargjöld, þ.e. kr. 3.974.000 skv. gildandi gjaldskrá fyrir 1. júlí 1975, sbr. samkomulag dags. 5.12.1974, en ella fellur úthlutunarréttur yðar á 27 lóðum niður“. Þá segir í bréfinu, að lagfæra megi teikningar á húsunum og eins megi afgreiða staðsetningu einstakra húsa með umræðum aðilja. Þann 30. júní sækir stefnandi um byggingarleyfi á 12 lóðum og sendir sveitarstjóra jafnframt 1.340.000 sem greiðslu vegna hinna 7 lóða, er áður hafði verið sótt um byggingarleyfi á. Þann 1. júlí

voru sveitarstjóra boðsendar kr. 323.500 til viðbótar. Sjóarmið stefnanda varðandi þessa upphæð kemur fram í bréfi hans, dags. 30. júní, en þar segir. „Samkvæmt 6. gr. gjaldskrár um þátttöku lóðarhafa í kostnaði við gatna- og holræsagerð í Mosfellshreppi frá 12. feb. '75 er gert ráð fyrir því, að gatnagerðargjöld séu greidd í 2 helmingum, fyrri helmingur við úthlutun og síðari helmingur við veitingu byggingarleyfis, sem sækja skal um eigi síðar en sex mánuðum eftir að framkvæmdir eru heimilaðar á lóðinni. Vér höfum ekkert við þessa gjaldskrá að athuga enda stöðvaði B.S.A.B. allar framkvæmdir við þær lóðir, sem ekki voru með byggingarleyfi eða framkvæmdaheimild eins og segir í greininni, þó að vér teljum breytinguna ekki réttlæta þá erfiðleika, sem upp eru komnir í eðlilegu samstarfi vor í milli“.

Sveitarstjóri boðsendi stefnanda áður nefnda greiðslu með bréfi, dags. 1. júlí, og krafðist fullrar greiðslu fyrir kl. 17 þann dag. Samdægurs sendi stefnandi umsóknirnar og áður nefnda upphæð auk kr. 307.000 til viðbótar, „er mundi þá að mati sveitarstjóra, samkvæmt viðtali, dekkja helming gatnagerðargjalda á umsóknum er inn voru lagðar 13.6.1975“, eins og segir í bréfi hans. Stefnandi hafði þar með greitt kr. 1.970.000, eða helming gatnagerðargjalds nefndra 7 lóða, en hafði þá samtals sótt um byggingarleyfi á 19 lóðum. Eftir að hafa ítrekað greiðslu og veitt nýjan frest til 7. júlí skrifaði sveitarstjóri stefnanda bréf, dags. 8. júlí svohljóðandi:

„Þar sem þér hafið eigi staðið við tilskilin skilyrði, sbr. bréf vort dags. 3. júlí s.l. á endursendum vér yður (sic) hér með, innborgun vegna fimm lóða, að upphæð kr. 1.334.227, ásamt umsóknum um byggingarleyfi og teikningum. Einnig endursendum vér yður 12 umsóknir um byggingarleyfi ásamt teikningum.“

Sbr. ákvæði samings dags. 5. des. 1974, þá hafið þér misst úthlutunarrétt á 25 lóðum og munum vér tilkynna yður síðar skriflega, hvaða lóðir það eru“.

Með bréfi, dags. 12. ágúst 1975, til félagsmálaráðuneytisins kærði stefnandi hreppsnefnd Mosfellshrepps fyrir ólögmat skilyrði fyrir veitingu framkvæmdaleyfis með því að krefjast þess, að gatnagerðargjöld yrðu greidd að fullu og gatnagerð lokið. Í bréfinu er þess krafist, að ráðuneytið leggi fyrir hreppsnefndina að veita stefnanda umbedið byggingarleyfi og/eða framkvæmdarleyfi með löglegum skilyrðum. Með bréfi, dags. 18. ágúst 1975, framseldi félagsmálaráðuneytið oddvita sýslunefndar Kjósarsýslu kæru stefnanda með vísan til 92. gr. sveitarstjórnarlaga nr. 58/1961. Af hálfu oddvita sýslunefndar var samið frumvarp til ályktunar um málið, en niðurstöður þess leiddu ekki til sátta með aðiljum. Þann 6. 3. 1979 gerðu aðiljar með sér samkomulag um greiðslu til stefnanda, kr. 2.790.000, fyrir framkvæmdir og annað vegna 3ja af umdeildum lóðum, en áður

hafði farið fram mat á þeim kostnaði, er stefnandi hafði haft af þeim framkvæmdum. Í 2. gr. samkomulagsins segir, að stefnandi falli frá öllum kröfum í aukadómþingsmálinu B.S.A.B. gegn sveitasjóði Mosfellshrepps vegna framangreindra lóða og lækkar kröfulið á bls. 4-5 í stefndu til samræmis við það. Undir rekstri málsins kom upp ágreiningur um túlkun á þessu samkomulagi á þann veg, hvort samkomulagið leiddi til samsvarandi lækkunar allra kröfuliða stefnanda eða aðeins á 6. tölulið kröfugerðarinnar.

Forsvarsmenn málsaðilja hafa komið fyrir dóminn.

Óskar Jónsson framkvæmdastjóri stefnanda kvað stefnanda hafa staðið við samkomulag aðilja frá 13. júní 1972. Hann kvað framkvæmdir hafa verið í gangi á byggingarsvæðinu, þegar fyrra samkomulaginu var rift í ágúst 1974, m.a. hafði verið skipt um jarðveg í allmörgum grunnum og Mosfellshreppur því ekkert tilefni haft til að rifta samkomulaginu.

Engar viðuræður hafi farið fram milli aðilja um gatnalögn á svæðinu og hafi hann álitid, að hreppurinn myndi leggja götur um svæðið, þegar hann sæi sér það fært, en skortur á götum háði framkvæmdum stefnanda ekki nema að takmörkuðu leyti.

Hann taldi, að samkomulag það, sem gert var þann 5. desember 1974, hafi alfarið byggst á tillögum samninganefndar hreppsins og hafi vilji þeirra orðið ofan á í öllum atriðum. Við gerð þessa samkomulags hafi hann lagt fram framkvæmdaáætlun um byggingu vesturhluta svæðisins, þ.e. Bergholts og Barrholts, en á því svæði höfðu félagsmenn stefnanda þegar sótt um lóðir. Mosfellshreppur hafi hins vegar hafið gatnagerð við Bergholt og lokið við þá götu, en ekki tekið Barrholt með í þeim framkvæmdum. Úthlutun stefnanda á lóðum til sinna félagsmanna hafi byggst á fyrri samningi aðilja, þegar stefnandi hafði allt svæðið til umráða, og hafi 30-32 félagsmenn verið búnir að festa sér lóðaréttindi með innborgunum, þegar samningnum var rift í ágúst 1974.

Varðandi umróknir um byggingarleyfi, er sótt var um í júní 1975, þá hafi hann sent greiðslu með umsóknunum, sem eftir hans útreikningum hafi átt að nægja fyrir greiðslu hluta gatnagerðargjaldsins. Hafi hann álitid, að eftirstöðvar gjaldsins bæri að greiða síðar eða er bygging yrði fókheld í samræmi við fyrri gjaldskrá, er gilti árið 1972.

Hafi hann ekki haft aðra gjaldskrá undir höndum.

Jón Baldvinsson sveitarstjóri Mosfellshrepps hafði að sögn verið rúman mánuð í starfi sveitarstjóra, þegar mál stefnanda var tekið fyrir í hreppsnefnd og þar samþykkt að rifta samkomulaginu frá 13. júní 1972. Ástæðan hafi verið sú, að ætlast hafi verið til þess, að svæðið byggðist upp með jöfnum hraða, en sýnilegt hafi verið 1974, að stefnanda myndi ekki takast það með þeim hraða, er þá var á framkvæmdum. Á samkomulaginu frá

5. desember 1974 megi sjá, að það hafi ekki verið stefna hreppsnefndar að taka af stefnanda byggingarrétt á svæðinu, heldur hafi þeim verið gefinn kostur á því að byggja svæðið upp skipulega. Í þessu síðara samkomulagi hafi ekki verið frábrugðnar reglur um úthlutun lóða frá því, sem venja er um, nema að því leyti að stefnandi hafi notið meiri ívilnana og hlunninda heldur en hinn einstaki lóðarumsækjandi og viti hann ekki til þess, að nokkurt sveitarfélag hafi veitt byggingarfélagi aðra eins fyrirgreiðslu og stefnanda hafi verið veitt. Samkomulagið frá 5. desember 1974 hafi verið gert að undangengnum allmörgum fundum málsaðilja, en á þeim sátu m.a. lögmenn beggja aðilja, og hafi hann ætíð verið þeirrar skoðunar, að þarna hafi verið um að ræða samkomulag beggja. Hvergi hafi komið fram þvinganir gagnvart stefnanda. Hann kvað það hafa komið skýrt fram við gerð samkomulagsins, að breyting hefði orðið á eindögum gatnagerðargjalda frá því er verið hefði og hafi undantekningarlaust verið haldið fast við þá eindaga. Jón Baldvinsson kvað framkvæmdaáætlun frá stefnanda ekki hafa verið lagða fyrir sig og hafi hann ekki séð þá áætlun fyrr en í réttinum. Hreppurinn hafi staðið að gatnagerð á svæðinu, eins og almennt sé gert í slíkum tilvikum. Hann upplýsti varðandi greiðslu gatnagerðargjalda, að hin almenna regla sé sú, að lóðarhafi greiði áætlaðan helming þess gjalds við úthlutun lóðar. Síðan leggi hann vanalega fjótlega inn teikningar til samþykktar og sé gjalddagi síðari hluta gatnagerðargjaldsins miðaður við samþykkt teikningar. Byggingarnefndarfundir séu haldnir hálfsmánaðarlega, þannig að frá því að teikning er lögð inn og þar til búið sé að samþykkja byggingarleyfið liði vanalega ekki lengri tími en hálfur mánuður.

Hann taldi, að Mosfellshreppur hafi ekki stöðvað framkvæmdir stefnanda á svæðinu. Hins vegar verði að sækja um leyfi fyrir öllum byggingarframkvæmdum og ef framkvæmdir hafi verið stöðvaðar í einhverjum lóðum eða grunnum á vegum stefnanda þá hafi það einungis verið vegna þess, að ekki hafi verið sótt um leyfi til byggingarnefndar um framkvæmdir. Jón Baldvinsson sagði, að samkomulaginu frá 5. desember 1974 hafi aldrei verið rift af hálfu hreppsins, enda hafi verið farið eftir því alveg til tímaloka þess árið 1976.

Óskar Magnússon byggingarfulltrúi í Mosfellshreppi skýrði svo frá, að honum hafi verið kunnugt um, að gatan Brattholt hafi verið tilbúin með tilheyrandi lögnum árið 1973. Þegar hann byrjaði að starfa hjá Mosfellshreppi þann 1. desember 1974, hafi verið að ljúka gatnagerð við götuna Bergholt nr. 10 til 17 og síðar í þeim mánuði götuna Barrholt frá 31 til 41. Um vorið og sumarið 1975 hafi verið hafist handa um áframhald Bergholts frá nr. 1 til 10 og Barrholts frá 1 til 35, og lauk þeirri gatnagerð í byrjun september 1975. Hann kveðst aldrei hafa séð framkvæmdaáætlun frá stefnanda, og kvað hann umsóknir um byggingarleyfið, er komu frá

stefnanda, hafa verið dreifðar um allt svæðið og ekki í neinu samræmi við þá gatnagerð, sem farið hefði fram. Hann upplýsti, að byggingarnefnd hefði samþykkt umsóknir stefnanda um byggingarleyfi á 10 lóðum, en umsóknir þessar bárust sem hér greinir: Árið 1973 er sótt um fyrir 4 húsum, þ.e. við Brattholt 21 og Bergholt 12, 14 og 16. Árið 1975 13. júní Bergholt 8 og 30. júní Bergholt 10. Árið 1976 sækir stefnandi um fyrir Bergholt 6 og 10 og Brattholt 17 og síðast 28. júní 1976 um Brattholt nr. 19.

Sigurður Flosason stjórnarformaður stefnanda kvaðst ekki minnst þess við gerð samkomulags í desember 1974, að fram hafi komið, að breytingar hafi orðið á eindögum gatnagerðargjalda, og ekki mundi hann heldur, hvort framkvæmdaáætlun stefnanda hafi legið frammi við gerð samkomulagsins. Hann kvaðst hins vegar muna, að rætt hafi verið um, að stefnandi þyrfti að fá ákveðnar götur, en þær götur voru ekki tilbúnar, þegar þeir gáfust upp með framkvæmdir, en þeir hefðu raunverulega gefist upp þann 1. júní 1975, er stefnanda voru endursendar umsóknir um byggingarleyfi ásamt greiðslum.

3.0.

3.1. Stefnandi byggir kröfugerð sína á því, að stefndi hafi með hreinni valdniðslu rift hinu upphaflega samkomulagi aðilja frá 1972 og hafi hann á sama hátt þvingað sig til samkomulags þess, er gert var þann 5. desember 1974, en það samkomulag hafi verið stefnanda óhagstæðara. Hafi hér verið um misneytingu að ræða, enda hafi stefnandi verið algjörleg háður vilja og samþykki stefnanda varðandi allar framkvæmdir á hinu umdeilda svæði. Stefnandi hafi verið kominn í þá aðstöðu að sitja uppi með fjárfestingu upp á milljónir króna án þess að geta nokkuð notfært sér hana. Framkvæmdir á svæðinu hafi algjörlega verið stöðvaðar enda þótt aðeins tvö ár væru liðin af fjögurra ára samningstímabili. Hafi það verið öllum ljóst, að stefndi ætlaði sér í skjóli aðstöðu sinnar að þvinga stefnanda til nauðasamninga. Stefnandi hafði auk þess gert fjölda samninga við sína félagsmenn um byggingu húsa á svæðinu og með tilliti til þess hafi stefnandi ekki séð sér annað fært en að ganga til nýrra samninga við stefnda. Það sé því í samræmi við þessa skoðun, er hann tilkynnir stefnda það í bréfi hinn 25. júní 1975, að synjun á veitingu byggingarleyfa sé rof á samkomulaginu frá 5. desember 1974 og fyrra samkomulag öðlist gildi á ný.

Á sama hátt hafi það verið valdniðsla af hálfu stefnda að setja stefnanda ólögleg skilyrði varðandi umsóknir um byggingarleyfi, sem sótt var um í júní-mánuði 1975. Í þessu sambandi sé rétt að vekja sérstaklega áthygli á skilyrðum stefnda um greiðslur gatnagerðargjalda, sem byggð séu á gjaldskrá frá 12. febrúar 1975. Gjaldskrá þessi hafi ekki öðlast gildi, þar sem hún hafi ekki hlotið staðfestingu ráðherra, sbr. 1. gr. laga nr. 51/1974. Þá hafi stefndi sett það skilyrði fyrir framkvæmdum, að gatnagerð væri

lokið, og hafi hér verið um algjörlega ólögmæt skilyrði að ræða, sem enga stoð eigi í löglegri gjaldskrá né í lögum. Enn fremur hafi stefndi sett stefnanda þau skilyrði, að hann greiddi að fullu gatnagerðargjöld, áður en framkvæmdir hæfust, en samkvæmt tilvitnaðri gjaldskrá þurfi eigi að greiða helming gatnagerðargjalds fyrr en 6 mánuðum eftir að framkvæmdir séu hafnar skv. 6. gr. gjaldskrárinnar. Þetta skilyrði hafi því einnig verið ólöglegt, ef litið yrði svo á, að gjaldskrá sé lögleg. Tafir þær, er stefnandi varð fyrir í upphafi og ollu því, að stefndi rifti fyrra samkomulaginu, hafi m.a. orsakast af fjárhagsörðugleikum stefnda, en vegna þessa hafi dregist úr hömlu öll gatnagerð með tilheyrandi lögnum og megi segja, að frumrósök á töfum á uppbyggingu húsanna hafi stafað af framkvæmda- og getuleysi stefnda.

Sýknukrafa stefnda er byggð á því, að stefndi hafi uppfyllt allar sínar samningsskyldur. Þannig sé það rangt að stefnanda hafi ekki verið unnt að starfa við framkvæmdir vegna skorts á götum. Stefnanda hafi verið í lófa lagið að hefja byggingarframkvæmdir, þar sem stefndi hafi lokið gatnagerð auk þess sem allt gatnakerfi hverfisins hafi verið fullbúið sumrið 1975. Þá sé það fjarstæða að álíta, að stefndi hafi beitt stefnanda þvingunum við gerð samkomulags þann 5. desember 1974. Af gögnum málsins sé ljóst, að sanngirni hafi gætt á báða bóga. Hins vegar hafi stefnandi ekki virt ákvæði þess samkomulags og ekki leitað við að byggja skipulega, heldur sótt um byggingarleyfi strjált og óskipulega um allt svæðið algjörlega án samráðs við sveitarstjórn. Stefndi hafi beitt sömu reglum og gilda annars staðar varðandi greiðslu gatnagerðargjalda og tilgreind eru í gildandi gjaldskrá um gatnagerðargjöld. Eðli máls samkvæmt séu gatnagerðargjöld til þess að fjármagna gatnagerðarframkvæmdir á byggingarsvæði stefnanda. Lög um gatnagerðargjaldskrár séu frá árinu 1974, en fram að þeim tíma hafi verið í gildi um land allt reglugerðir og samþykktir um gatnagerðargjöld, sem hlotið höfðu samþykki viðkomandi sveitarstjórnar, en ekki staðfestingu ráðherra, svo sem nú er boðið í lögum nr. 51/1974. Hvort sem litið sé á gatnagerðargjaldskrár þær, sem giltu fyrir gildistöku laga þessara sem samninga einkaréttarlegs eðlis, milli (sic) húseiganda og sveitarstjórnar, eða ákvörðun stjórnvalds um gjaldtöku, verði heimildin ekki vefengd. Því standi 6. gr. gjaldskrárinnar óhöggð, enda stefnanda fullkunnugt um þá gildandi skilmála gjaldskrárinnar. Stefnandi hafi freistað þess að komast hjá að greiða gatnagerðargjöld að fullu, áður en byggingarleyfi tiltekinna lóða væru útgefin. Hafi stefnanda borið að greiða að fullu byggingargjöld fyrir þær 19 lóðir, sem leyfi var sótt um, áður en byggingarleyfi fengist. Stefnandi hafi átt við fjárhagsörðugleika að stríða, sem hafi útilokað möguleika stefnanda á að efna samninginn og ráða fram úr byggingarframkvæmdum, en hins vegar sé ekki rétt að kenna stefnda um, hvernig fór.

4.1. Fyrst verður tekin til úrlausnar sú málsástæða stefnanda, að stefndi hafi með valdniðslu rift upphaflegu samkomulagi aðilja frá 1972 og þvingað hann til gerðar nýs samkomulags, sem honum var mun óhagstæðara. Með bréfi, dags. 9. ágúst 1974, afturkallaði stefndi það samkomulag málsaðilja, er gert hafði verið þann 13. júní 1972 um forgang stefnanda til byggingarframkvæmda í Holtahverfi í Mosfellssveit. Stefndandi mótmælir riftun samkomulagsins bréflega, en leggur jafnframt til og útnefnir þrjá menn í viðræðunefnd „til lausnar viðkomandi máli“. Í viðræðunefnd stefnanda áttu meðal annars sæti lögmaður stefnanda. Stefndi útnefndi síðan af sinni hálfu þrjá fulltrúa til þessa starfs. Starfi viðræðunefndarinnar lauk með gerð samkomulags, dags. 5. desember 1974, og hlaut það staðfestingu bæði hreppsnefndar Mosfellshrepps og stefnanda. Stefndandi hefur sýnt tömlæti, ef hann ætlar nú að byggja rétt sinn, ef nokkur hefur verið, á því, að hann hafi verið beittur valdniðslu varðandi riftun samkomulags. Stefndandi hefur heldur ekki sýnt fram á, í hvaða atriðum sérstaklega samningur frá 5. 12. 1974 hafi verið honum óhagstæður, né heldur verður séð af gögnum málsins, að stefndandi hafi borið fyrir sig misneytingu, fyrr en til málsins kom. Eru þessar málsástæður stefnanda því ekki teknar til greina og samkvæmt þessu og öðrum atriðum á því byggt, að löglega hafi verið til hins síðara samkomulags aðilja stofnað.

Stefndandi hefur mótmælt gildi gjaldskrár „um þátttöku lóðarhafa í kostnaði við gatna- og holræsagerð í Mosfellshreppi“ frá 12. febrúar 1975, þar sem hún hafi ekki hlotið staðfestingu ráðherra, svo sem greinir í 1. gr. l. nr. 51/1974.

Gjaldskrá um gatnagerðargjöld í Mosfellshreppi, sem byggð er á nefndum lögum, hlaut staðfestingu félagsmálaráðherra 27. desember 1976. Hvorki hefur verið leitað staðfestingar ráðherra á gjaldskrá frá 1972 né þeirri, er í gildi var við samningsgerð aðilja, enda var ekki fyrir hendi lagaheimild til álagningar gatnagerðargjalda fyrr en í lögum nr. 51 16. maí 1974. Líta verður á hina umdeildu gjaldskrá sem hluta af samkomulagi aðilja frá 5. desember 1974, þar sem stefndandi skuldbindur sig til að greiða gatnagerðargjöld miðað við gjaldskrá, eins og hún er á hverjum tíma. Ekki verður séð, að hin breyttu ákvæði frá fyrri gjaldskrá um eindaga gatnagerðargjaldanna, sem stefnanda var kunnugt um, séu óeðlileg eða sérlega íþyngjandi. Stefnda var því heimilt að byggja á gjaldskránni frá 12. febrúar 1974 við innheimtu gatnagerðargjalda af byggingarumsóknum stefnanda.

Því er haldið fram af stefnanda, að stefndi hafi beitt valdniðslu með þeim skilyrðum, er stefndi setti fyrir útgáfu þeirra byggingarleyfa, er stefndandi sótti um í júní 1975. Stefndandi sótti um byggingarleyfi fyrir 7 húsum þann 13. júní 1975 og fyrir 12 húsum 30. júní 1975. Með umsóknum þessum sendi

hann upphæð, sem samsvaraði helmingi gatnagerðargjalda fyrir 7 hús. Samkvæmt gögnum málsins má sjá, að gefið hefur verið út byggingarleyfi fyrir einu húsi af umsóknum frá 13. júní og einu úr umsóknum frá 30. júní. Hinar umsóknirnar voru endursendar stefnanda vegna tilgreindra van-
kanta að mati stefnda.

Telja verður, að stefnda hafi verið heimilt, sbr. 6. gr. gjaldskrárinnar, að gera greiðslu byggingargjalds að skilyrði fyrir útgáfu byggingarleyfis. Þá var stefnda heimilt með vísan til samnings aðilja frá 5. desember 1974 að synja stefnanda um byggingarleyfi á þeim lóðum, þar sem gatnagerð var ólokið.

Samkvæmt því, sem að framan hefur verið rakið, ber að sýkna stefnda af öllum dómkröfum stefnanda í málinu. Rétt þykir eftir öllum málsatvikum, að málskostnaður falli niður. Þess ber að geta, að málavextir og máls-
ástæður eru ekki settar fram svo skýrt sem skyldi í stefnu og greinargerð stefnanda og þar ekki fylgt ákvæðum 88. gr. laga nr. 85/1936. Með úr-
skurði, uppkveðnum þann 18. júní 1979, vék hinn reglulegi dómari, Einar Ingimundarson sýslumaður, sæti í máli þessu. Með bréfi, dags. 2. júlí 1979, var Valtýr Sigurðsson héraðsdómari skipaður til þess sem setudómari í Kjós-
arsýslu að fara með málið, og hefur hann kveðið upp dóm þennan.

D ó m s o r ð:

Stefndi, sveitarsjóður Mosfellshrepps, á að vera sýkn af kröfum stefnanda, Byggingasamvinnufélagsins Aðalbóls, en málskostnaður falli niður.
